

Chương 10

Anh muốn hôn

Chờ đến khi tuyết tan đi thì đã sắp đến trung tuần tháng giêng, khoảng thời gian này Diêu Viễn đều không thể nào online nổi, chỉ thỉnh thoảng lên một lúc để kéo tiểu Kiệt, mà liên hệ với Giang An Lan ngược lại lại dần chuyển dời ra hiện thực, ngày nào cũng nhắn tin. Diêu Viễn vốn cho rằng cùng Giang An Lan nói chuyện phiếm chắc chắn là sẽ y như trong trò chơi vậy, lâu lâu gõ ra một câu tẻ ngắt, thôi được rồi, nói chuyện điện thoại với anh đôi lúc quả thực đúng là không biết phải nói gì một lúc, nhưng cảm giác cũng không phải không tốt, lại còn rất... Mờ ám. Đương nhiên đôi khi lại cũng khiến người ta muốn khóc. Tóm lại “yêu đương” với vị đại thần này, không phải chỉ là lao tâm lao lực bình thường.

Đây còn không phải sao? Ngày mười bảy tháng một trường học bắt đầu nghỉ đông, sáng sớm hơn năm giờ, di động Diêu Viễn đặt trên tủ đầu giường đã kêu inh ỏi, mơ mơ hồ hồ mở ra xem, là tin nhắn, “Anh đang chờ dưới cửa, chúng ta đi đăng ký đi.”

Một tiếng “ruỳnh” trầm đục vang lên, Diêu Viễn rơi thẳng xuống đất.

Tin nhắn khác lại đến, “Tỉnh chưa?”

Diêu Viễn cúi, gất ngủ cộng thêm bị đau cộng hưởng, “Su huynh, anh biết bây giờ là mấy giờ không?”

“Xin lỗi, bên anh đang là bốn giờ chiều, lát nữa mới ngồi chuyến bay năm giờ trở về, phu nhân khi nào thì đến gặp anh?”

Thôi cũng đến lạy anh, Diêu Viễn quán chẵn ngồi bệt xuống đất, cắn răng bảm tin nhắn trả lời, “Ngoan, đợi khi nào có tâm tình trầm sẽ triệu kiến nhà người.” Gửi đi rồi mới căng thẳng chột nghĩ không biết bị trả thù không nhỉ? Có điều mãi không thấy đối phương nhắn lại, Diêu Viễn liền thở phào một hơi, nhưng quay lại giường cũng không sao ngủ tiếp được nên buồn bực không thôi.

Buổi trưa Diêu Viễn cùng chị họ ăn cơm. Diêu Hân Nhiên đi làm, giờ nghỉ trưa dài tận ba tiếng, mỗi khi rảnh tới không biết phải làm gì để giết thời gian đều rủ em họ đi ăn. Diêu Viễn thì hôm nay ngủ không đủ giấc, tinh thần không tốt lắm.

Diêu Hân Nhiên không hiểu nói: “Em đang nghỉ cơ mà, sao còn ra cái vẻ như thiếu ngủ thế?”

Diêu Viễn lắc đầu, không muốn nhiều lời, gọi một cốc nước ấm, Diêu Hân Nhiên cũng không hỏi nhiều bắt đầu lật thực đơn, mắt hơi đảo, “Đúng rồi, lát có người nữa đến đây đây.”

“Hà?”

“Đàn ông, mẹ già giới thiệu, muốn chị gặp một chút. Chị từ chối bao nhiêu lần nhưng mẹ chị, cũng chính là bác thân yêu của em thì cứ như là địch không chết ta không dừng vậy...”

Diêu Viễn toát mồ hôi, “Thế mà chị còn gọi em đi cùng à?”

“Chị em cây khế có họa cùng chịu mà!”

“...”

Không được bao lâu di động của Diêu Hân Nhiên vang lên, cô nhắc máy nói một câu, “Đến rồi à, chúng tôi ngồi cạnh cửa sổ...” Chỉ chốc lát sau đã có hai người đàn ông đi tới, hóa ra đối phương cũng rủ bạn đi cùng, Diêu Hân Nhiên tiếp đón bọn họ ngồi xuống, bàn vuông, bốn người mỗi người một góc, hai người kia cũng không câu nệ, ngồi xuống sau đó liền hướng các cô cười tự giới thiệu. Ngồi gần Diêu Hân Nhiên, nam A thuộc loại cao lớn uy mãnh, một năm trước vừa từ quân đội trở về, hiện đang đảm nhận một vị trí nhỏ trong đội cảnh sát giao thông. Người bạn A mang đến, nam B lại là loại đoan chính thư sinh, nhân viên công chức.

Chọn món xong Diêu Hân Nhiên cùng bọn họ trò chuyện, Diêu Viễn thì yên lặng uống nước, chủ yếu do thật sự không có gì để nói, cô luôn ít giao tiếp với người lạ. Có điều Diêu Viễn bộ dạng xinh đẹp, tự nhiên sẽ không bởi vì trầm mặc mà bị người khác lơ đi. Nam B vừa uống trà vừa thỉnh thoảng hỏi cô vài câu, tí như đi làm ở đâu? Bình thường có sở thích gì? So sánh với Diêu Hân Nhiên bên kia “Quân đội hẳn rất nhiều soái ca phải không ha ha” “Diêu tiểu thư, tính cách của cô rất giống một vị huynh đệ của tôi ha ha” ... Diêu Viễn cảm thấy nhìn kiểu gì cũng giống cô đi xem mắt hơn?

Diêu Viễn tận lực không thất lễ lại có chừng mực mà trả lời, nhưng khi nam B hỏi đến “Ngày kia cô có rảnh không? Có một bộ phim không tồi đang công chiếu, có muốn cùng đi xem không?” thì tiếng chuông di động bên tay cô vang lên, Diêu Viễn không khỏi âm thầm thở phào, nhưng khi nhìn thấy người gửi là ai thì ghen luôn,

“Em đang ở đâu đấy?”

Tâm tình gần như thoát một cái toàn bộ tập trung vào điện thoại di động. Diêu cô nung cúi đầu gõ chữ,

“Em ra ngoài ăn cơm.”

“Cùng ai?”

“... Chị họ em.”

“Ừ.” Sau một lát lại, “Còn gì nữa không?”

Diêu Viễn theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn chung quanh, xác định không thấy được Giang An Lan. Không thể trách cô nghĩ nhiều, vấn đề này lại bị hỏi

trong tình huống này hạ, không khỏi có chút chột dạ đến nỗi nghi thần nghi quỷ, nên trả lời thế nào bây giờ? Nói thật? Tuy không phải cô đi xem mắt nhưng theo tình hình hiện tại thì cũng chẳng khác gì, lại không thể nói dối được, vì vậy hàm hồ trả lời: “Gì cơ ạ?”

“Hai đồng chí kia là ai?”

Diêu Viễn trực tiếp đứng phắt dậy, dẫn tới Diêu Hân Nhiên kinh ngạc hỏi: “Làm sao vậy?”

Nam B cũng nhìn cô, quan tâm nói: “Diêu tiểu thư, không sao chứ?”

Diêu Viễn miễn cưỡng cười cười, “Tôi đi gọi điện thoại.” Nói xong liền đi ra ngoài, vừa dáo dác nhìn bốn phía, vừa bấm số, “Anh đang ở đâu vậy?”

Đầu kia cười nhu hòa nói: “Ồ Mỹ tuyệt đang rơi lớn, chuyến bay bị trì hoãn cho nên vẫn đang ở khách sạn, phu nhân không cần lo lắng, anh vẫn chưa thấy gì đâu.”

“Khụ, vậy sao anh biết?”

“Trong bang có người nhìn thấy nói với anh. Phu nhân đang đi xem mắt đấy à?”

Diêu Viễn lúc này đã đứng bên ngoài nhà hàng, nhìn tàn cảnh ngày đông tiêu điều trước mắt, chậm rãi thở ra một hơi, cảm khái sâu sắc bang phái nhà anh rốt cuộc là còn trâu bò đến mức nào nữa vậy? Đây là hiện thực mà cũng đụng mặt người trong bang được.

“Thực ra là chị họ em đi xem mắt, em chỉ đến ăn cơm rất trong sáng.” Diêu Viễn định không nói gì, cuối cùng vẫn giải thích một chút, không thể không thừa nhận chính mình dường như thật không muốn để anh hiểu lầm chuyện gì.

Người kia “Ừ” một tiếng, “Anh chỉ muốn đặt kết giới lên người em, một lần vất vả cả đời nhàn nhã.”

“...”

Cuộc xem mắt cuối cùng lấy có Diêu Viễn đau dạ dày mà kết thúc sớm hơn dự kiến, Diêu Hân Nhiên lái xe đưa cô về thì hỏi: “Em đau thật hay là bị chồng ảo bắt gian nên mới đau vậy? Trước khi gọi món chị thấy một thành viên Thiên Hạ Bang lần trước đi offline cũng ở đó, ngay cách chúng ta một bàn.”

Diêu Viễn dựa vào cửa sổ thủy tinh, sàu muộn nói: “Thế sao chị còn không nhắc em một câu?”

“Giúp em giết người diệt khẩu sao?” Diêu Hân Nhiên cười to, “Được rồi, có thể khiến Quân Lâm Thiên Hạ có ý muốn quản là điều bao nhiêu cô nương tha thiết ước mơ đấy, cô em đừng có sượng mà còn thích khoe nữa đi.”

Diêu Viễn thật sự là khổ mà nói không nên lời thì có.

Sau đó Diêu Hân Nhiên hỏi em, nam A hôm nay xem mắt thế nào?

“Chị không phải vẫn luôn thích kiểu cường tráng sao?”

“Đúng vậy, rõ ràng là mẫu lý tưởng của chị, không hiểu sao lại không có cảm giác, cứ thấy thiếu cái gì.”

Đúng lúc radio trên xe phát [Trò chuyện cùng danh nhân], giọng nam mở màn ôn hòa nói: “Xin chào, đây là [Trò chuyện cùng danh nhân], tôi là người bạn thân niên của mọi người, Ôn Trùng.” Diêu Hân Nhiên ngay lập tức “Đừ*” một tiếng rồi duỗi tay chuyển kênh, Diêu Viễn phản ứng có chút chậm, “Đây là chương trình truyền hình của Ôn Như Ngọc mà?”

Diêu Hân Nhiên ra vẻ buồn nôn, “Đài phát thanh sao lại phát cả chương trình truyền hình thế này? Chị phải đi khiếu nại, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình lái xe của nhân dân!”

Thế nên, Diêu Viễn một đường liên tục phải nghe Diêu Hân Nhiên thể hiện sự khinh bỉ sâu sắc với Ôn Trùng, mà khi đó trong phòng hóa trang, Ôn Trùng liên tục hát xì mấy cái khiến thợ trang điểm không cách nào tác nghiệp nổi, “Trùng ca, xem ra hôm nay có người rất nhớ anh đấy.”

Ôn Trùng nhún vai, “Chắc vậy.”

Phía bờ khác của Thái Bình Dương, Giang An Lan đang đứng trước cửa sổ phòng khách sạn nhìn đây trời tuyết bên ngoài, nhân nhật phun ra một câu, “Thời tiết thật sự làm cho người ta bực dọc.”

Triệu Tử Kiệt sau lưng anh thật cẩn thận mở miệng nói: “Nghe nói ngày mai sẽ chuyển biến tốt, máy bay hẳn là có thể cất cánh rồi, lưu lại đây thêm một ngày cũng không vấn đề gì phải không An Lan?”

Giang An Lan quay đầu, “Có vấn đề thì sao?”

Triệu Tử Kiệt lấy lòng cười nói: “Mười một giờ nhà hát Metropolis có một buổi hòa nhạc nửa đêm, anh muốn giết thời gian không? Em đi đặt vé.”

“Không có tâm tình.” Giang An Lan nói xong, đi tới phòng tắm, “Anh đi ngâm mình, đừng làm phiền.”

Triệu Tử Kiệt không có dị nghị đáp luôn một tiếng, đợi Giang An Lan bước vào buồng tắm đóng cửa lại rồi mới khổ não gãi gãi đầu. Thắc mắc hà có gì hẳn đường đường là Triệu Tử Kiệt lại kiêng dè anh họ mình như vậy sao? Bởi vì khi còn bé sợ bị ngược đãi, chẳng những hẳn, nhưng phàm là em họ nhỏ hơn An Lan thì đều sợ anh cả. Không phải chuyện bị đánh bị mắng hay gì, mà là khi còn bé ai chẳng ngốc, nhưng An Lan lại đặc biệt thông minh, cho nên theo anh ra ngoài chơi hờ một chút liền bị nói “Ngu thêm chút được không?” “Đừng có loay hoay trước mặt anh mãi thế” vân vân và mây mây, mà bọn họ đều không biết mình sai ở chỗ nào, lớn lên một chút mới hiểu được, sau đó càng thêm cảm thấy An Lan lợi hại, cũng càng thêm ngại anh, cứ cảm thấy không cẩn thận là sẽ bị bắt ngay nhược điểm, sau đó lại sẽ bị khinh bỉ không bằng con cún.

Triệu Tử Kiệt đau đầu nghĩ, hôm qua vị anh họ cao ngạo khó hầu hạ này vẫn còn bình thường, bây giờ nhìn thế nào cũng thấy đang nổi đóa, trước mắt cứ kết luận là do chuyên bay bị lùi lại, nhưng trước đây cũng không phải chưa gặp tình huống này bao giờ, cũng không thấy lão nhân gia vì thế mà phát cáu mà. Cho nên sợ anh họ lại ăn no không có chuyện gì làm lại khổ thân mình Triệu Tử Kiệt cuối cùng nhin không được đành gọi điện thoại quốc tế đường dài hỏi ý kiến Lý Cao tham thảo, kết quả không có ai nhắc máy, lại nhớ ra trước đó Lý Cao có cho hắn một số điện thoại, nói là về sau phạm cứ lão Đại bực dọc, không biết giải quyết thế nào thì mời gọi vào số này xin giúp đỡ, cam đoan giúp cậu giải quyết thoải mái.

Triệu Tử Kiệt bán tín bán nghi lục ra kia dãy số kia gọi tới, một hồi lâu đối phương mới tiếp máy, là một giọng nữ thật là dễ nghe, “Xin chào?”

“Xin chào, tôi là Triệu Tử Kiệt, anh họ tôi có chút câu kính, nên làm thế nào?” Triệu Tử Kiệt nói xong tự nhiên thấy mình dần dần.

“Anh gọi nhầm số à?”

“Chờ chút, cô có biết Lý Cao không?”

“Lý Cao?”

Triệu Tử Kiệt nói: “Đúng vậy, anh họ tôi là Giang An Lan.”

“A!”

Sân bay quốc tế thủ đô Bắc Kinh, Triệu Tử Kiệt lóc cóc đi sau lưng anh họ, khổ sở đánh vật với hai va li hành lí. Vừa ra ngoài đã có xe của công ty đang chờ, Triệu Tử Kiệt lên trước hỏi anh: “An Lan, anh muốn về nhà nghỉ ngơi hay đi đâu ăn trưa trước?” Nói rồi ra hiệu cho tài xế xuống xe cho đồ vào cốp, mình thì theo anh họ ngồi vào ghế sau, người nọ an tọa xong mới mở miệng: “Không ăn, đưa anh về tổ trạch* trước, xe này lát em dùng đi.”

Triệu Tử Kiệt nghe giọng điệu nói chuyện, đoán chừng đại nhân tâm tình có lẽ không tồi. Nghĩ tới cuộc điện thoại đêm qua, sau khi hắn nói ra tên anh họ thì đối phương yên lặng một lát rồi mới tiếp: “Giang An Lan à... Vậy anh đưa điện thoại cho anh ấy đi?” Hắn phát hoảng giật nảy mình, không khỏi tự nhủ trong lòng cô nương này thật là quyết đoán, “Tôi có thể hỏi một chút không? Cô là?”

“À, coi là bạn cũng được, cũng có thể coi là học muội của anh ấy.”

Bạn, học muội? Whatever, ngựa chết cứ coi như ngựa sống mà chữa đi, “Là như vậy, học muội, anh họ tôi Giang An Lan tính tình không tốt lắm, trên cơ bản là nếu im như hũ nút không nói chuyện lại còn cự tuyệt bất luận kẻ nào tiếp cận thì chính là lúc lão nhân gia không thoải mái nhất, mà hiện tại chính là trạng thái này, tôi cần cố vấn một chút, xử lý thế nào bây giờ? Lý Cao nói với tôi là có thể tìm cô... Nói thế nào nhỉ? solve(giải quyết).”

“Anh ấy tính tình không tốt? Anh ấy tính tình không phải rất tốt sao?”

“Rất tốt? Không không, học muội, anh họ tính tình luôn không tốt, cực kỳ không tốt.”

Lần này đối phương trầm mặc rất lâu, “Mấy người các anh có phải đang chơi Truth or Dare* không vậy?”

“Chơi? Đương nhiên là không, không có ai dám chơi với anh họ tôi đâu.”

“Vây à... chờ chút, ặc, anh họ tính tình cực kỳ không tốt trong miệng anh đang gọi cho tôi, không thì cứ biết thế đã nhé?”

Triệu Tử Kiệt lúc này nhin không được lại nghiêng đầu, nhìn sang ông anh họ đang nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh, “An Lan, anh có bạn gái sao?”

Giang An Lan mở mắt ra, nhìn lại Triệu Tử Kiệt, “Sao?”

Triệu Tử Kiệt cảm thấy anh cũng không ngại bị hỏi về đề tài này, cười đáp: “Tò mò thôi mà!”

Giang An Lan lại trở về tư thế thoải mái, khép mắt nghỉ ngơi, “Vây tiếp tục tò mò đi.”

“...”

Diêu Viễn lúc này nếu có ở đó phỏng chừng sẽ cảm khái, “Quả nhiên trước mặt đại thần ai cũng bị ghen chết là chuyện thường ngày ở huyện.”

Diêu Viễn hiện đang ngồi chờ chuyến bay đến Bắc Kinh ở sân bay Giang Ninh cũng đang cảm khái, tuy rằng việc phải đối mặt với đại thần chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi, nhưng nhớ tới cuộc gọi tới qua của anh, Diêu Viễn vẫn có chút dở khóc dở cười. Anh vừa mở miệng câu đầu tiên liền nói: “Đến chỗ anh đi, sớm hay muộn gì tóm lại cũng phải đến cho nên để tránh đêm dài lắm mộng, anh cho người đặt vé máy bay ngày mai cho em nhé?” cô vừa đáp: “Hả? Gấp vậy sao...?” Không phải buổi sáng vừa nói, khụ, chờ cô có tâm tình mới bàn sao? Anh liền ôn hòa mà đánh gãy: “Đúng, gấp sắp chết rồi.”

“...”

Rốt cuộc là ai solve ai? Cũng chỉ có trời biết .

Hai giờ sau, Diêu Viễn xuống máy bay, bên ngoài tràn đầy ánh mặt trời, nhưng nhiệt độ so với thành phố của cô thấp hơn nhiều khiến Diêu Viễn không khỏi quần chặt áo khoác cùng khăn quàng cổ. Trước khi lên máy bay cô có nhận được tin nhắn của anh, nói là sẽ cử người đến đón. Diêu Viễn kỳ thật vẫn có chút mù mịt, đến đây, gặp anh... Đều rất mơ hồ , song lại có loại cảm giác như nước chảy thành sông*.

Bên cạnh có người tới hỏi cô đi đâu, muốn bắt xe không? Diêu Viễn vừa định trả lời “Không cần, cảm ơn”, sau lưng đã có người giúp cô ngăn lại. Đó là một người đàn ông trung niên mặc áo khoác màu đen, bộ dáng oai phong lẫm liệt. Ông nói với cô: “Diêu tiểu thư phải không? Lan thiếu phái chúng tôi đến đón cô, đi lối này.”

Diêu Viễn trong chốc lát cảm thấy ngỡ ngác, một là chú này thật là khí phách quá đi, hai là làm sao ông ấy biết cô là “Diêu tiểu thư” hay vậy?

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc của cô, ông giải thích: “Lan thiếu nói Diêu tiểu thư đáng người tốt, lớn lên tốt*, khí chất tốt, rất dễ nhận**.”

(*Ý là xinh, ở đây mình giữ nguyên là có ý cả)

**là dễ nhận, nhưng không thì là tốt, chiếu theo mô tả của anh nhà thì chị nhà 4 tốt)

Thực ra như vậy là đã được hài kịch hóa rồi, trên thực tế Giang An Lan có lấy ra một tấm ảnh, sau đó mới cùng bác tài nhân nhạ nói một câu kia.

Diêu Viễn không nói gì mà lên xe, vừa ngồi xuống thì thấy bên cạnh còn một người nữa thì kinh ngạc tròn mắt, “Sao anh...”

Giang An Lan đã về nhà thay quần áo, lúc này đang mặc một bộ tây trang màu kim loại sáng lạnh kiểu Anh, bên ngoài khoác áo dạ dài, cổ áo đính lông chồn, bình thường đã rất cao quý lãnh diễm rồi, lúc này lại càng thêm ... Lãnh diễm cao quý. Diêu Viễn bưng tỉnh, cảm giác như vừa ảo giác thấy vương gia cổ đại, mãi cho đến khi thiếu gia nói: “Phu nhân không phải đến gặp anh sao? Sao rồi? Thấy anh thì ngạc nhiên quá à?”

“Không... Lâu rồi không gặp , sư huynh ngài lại... Yêu nghiệt thêm một chút.”

Giang An Lan cười , “Phu nhân quá khen .”

Chú vừa rồi cũng đã lên xe, nghe được lời này trên mặt không khỏi kinh ngạc, Lan thiếu có thể hảo ngôn hảo ngữ* như vậy, lại còn biết đùa nữa, thật đúng là hiếm thấy.

(Nói lời tốt đẹp, ý là anh nhà bình thường rất ác khẩu, mồm quạ tha)

Diêu Viễn không để ý chú lái xe, chủ yếu là lúc có Giang An Lan, tinh thần của cô rất dễ bị anh câu mất, vốn dĩ ấy mà, cô cũng không phải dạng người phức tạp, hướng hồ trước mặt lại là boss yêu nghiệt tu luyện từ nhỏ Giang An Lan.

Trong xe bật máy sưởi, Giang An Lan giúp cô tháo khăn quàng cổ xuống, dịu dàng nói: “Đi ăn với anh đã rồi về tổ trạch.”

Diêu Viễn vừa nghe tổ trạch lại thấy có chút mông lung, từ này bây giờ người bình thường đâu có ai dùng? Mà “Về tổ trạch” gì gì đó, tức là ra mắt gia tộc ấy hả?

“Dẫn em đến thăm ông bà nội.”

Quả nhiên, Diêu Viễn yếu ớt nói: “Gặp người lớn... hay là thôi đi?”

Giang An Lan ung dung trả lời: “Thế nào? Phu nhân chỉ muốn chơi đùa với anh thôi sao?”

Diêu Viễn giơ tay đầu hàng , “Em đói, ăn đã rồi tính, anh hùng.”

Giang An Lan nhìn cô, mơ hồ cười cười.

Giang An Lan đưa Diêu Viễn đến một nhà hàng có phòng riêng. Đó là một tòa tiểu lâu hai tầng, trang hoàng theo lối cổ, sau này Diêu Viễn mới biết chủ nơi này là đời sau của một đại quan nào đó nhà Thanh, mà ở đây nổi tiếng là khó đặt bàn, nhưng khi hai người bọn họ đi vào, người phục vụ nhìn thấy Giang An Lan thì không hỏi nhiều đã một mực cung kính dẫn hai người vào trong luôn.

Bọn họ đến gian phòng có tên “Mai Hương” thì thấy một đôi nam nữ từ một đầu khác của hành lang đi tới, thấy được Giang An Lan thì tươi cười chào hỏi: “Lan thiếu, thực khéo, hôm nay cũng đến đây ăn cơm sao?”

Giang An Lan khẽ gật đầu, “Đã ăn xong rồi à?”

“Ừ, đang chuẩn bị về.” Người đàn ông nói, cuối cùng cũng nhìn đến Diêu Viễn bên cạnh, “Vị này là?”

Giang An Lan nói: “Bạn gái tôi.”

Trực tiếp trả lời như vậy khiến cho ba người còn lại đều sững sốt, Diêu Viễn ở phía sau len lén dùng ngón tay chọt chọt lên lưng Giang An Lan, hai người kia sau cũng không quấy rầy lâu, hàn huyên hai câu liền cáo từ. Ra khỏi nhà hàng, người đàn ông nọ nói với bạn gái: “Giang An Lan chưa bao giờ mang phụ nữ đi cùng, hóa ra là thích kiểu người như thế này.”

Bạn gái cúi đầu cười, “Giang thiếu này khẩu vị nặng luôn thích soi mói anh cũng không phải là không biết, cô gái kia mi thanh mục tú, khí chất sạch sẽ, cũng coi như là xuất chúng. Chỉ không biết bối cảnh thế nào, có vào được cửa nhà Giang gia hay không...”

Người đàn ông “A” một tiếng, “Giang gia đối Giang An Lan có thái độ gì? Chỉ cần hấn gật đầu , ông hấn đến 99,99% không phản đối, như vậy đương nhiên không có người sẽ lắc đầu, dám lắc đầu rồi.”

Cô gái liếc mắt, “Thảo nào các anh cứ tranh nhau đeo bám lấy Giang An Lan.”

Người kia không để tâm cười cười, mãi cho đến khi đi đến bên cạnh xe mới cúi đầu hung dữ hôn người bên cạnh.

Quay lại trong phòng, Giang An Lan trước giờ luôn có người hầu hạ hiện đang châm trà cho bạn gái, “Uống chút Phở Nhị trước cho ấm bụng.”

“Cám ơn anh.” Diêu Viễn nhận lấy nhấp một ngụm, đúng là rất thơm , “Vừa rồi hai người kia là bạn anh hả?”

Giang An Lan khẽ cười một chút, “Anh không có nhiều bạn.” Ngụ ý là hai người này còn không tính.

“À.” Diêu Viễn cũng không biết nên nói tiếp như thế nào, “Em lại có rất nhiều.”

“Vậy sau này anh phải theo phu nhân lặn lội rồi.”

Diêu Viễn lại bị anh chọc cười, “Su huynh, anh có thể đừng gọi em là ‘Phu nhân’ không? Cảm giác cứ quái quái...”

“Thẹn thùng?”

Giang bang chủ, anh thắng.

Ăn xong, dựa theo “lịch trình” là sẽ đến tổ trạch Giang gia, nhưng giữa đường Giang An Lan lại nhận được một cú điện thoại liền thay đổi tuyến đường đi nơi khác, tức là công ty của anh. Đó là một công ty rất có quy mô chiếm ba tầng lầu trong một tòa cao ốc nội thành, lúc Diêu Viễn đi vào liền liên tưởng ngay đến những cảnh tượng như trong phim. Nói ra thì Diêu cô nương chưa bao giờ đến những nơi như thế này, cô thậm chí còn không thực sự bước vào xã hội, vẫn luôn trong vòng luẩn quẩn ở trường học kia... Dừng lời của Giang bang chủ để nói chính là lặn lội.

Trong khi Diêu Viễn còn đang mải mê đánh giá chung quanh thì biết đâu rằng chính mình cũng trở thành tâm điểm ánh mắt của mọi người.

Sếp mang mỹ nữ đến? Quá hiếm có! Không, hẳn nên nói có một không hai!

Lý Cao từ phòng giải khát đi ra, nhìn thấy Diêu Viễn thì cũng ngỡ ngác, lập tức hô lên “Đại tẩu”, chọc cho trái tim Diêu Viễn co thắt dữ dội.

Giang An Lan dẫn theo Diêu Viễn vào phòng làm việc của mình, bên ngoài nhân tài bắt đầu không kiêng nể gì mà thảo luận về vị “Đại tẩu” vừa xuất hiện. Không bao lâu, Lý Cao đi tìm sếp, “Boss, ngài dẫn theo tẩu tử đến sao không nói trước một tiếng? Ngài xem, tôi kích động không không chế được cảm xúc liền làm lộ mất rồi, phỏng chừng bây giờ tin ngài có vợ đã truyền khắp ba tầng 16 17 18 rồi, hơn nữa còn có xu hướng lan cả xuống dưới nữa.”

Diêu Viễn không còn gì để nói.

Giang An Lan mặt không đổi sắc nhắc điện thoại nội bộ bảo thư ký bên ngoài pha trà cho Diêu Viễn, bàn giao là trà Phổ Nhĩ, không quá nồng xong mới ngẩng đầu hỏi Lý Cao: “Bên Mỹ còn vấn đề gì? Không phải đã qua đó giải quyết hết rồi sao?”

“Tử Kiệt đã video call nói chuyện ở phòng hội nghị rồi, nhưng bọn họ nói muốn tái cùng ngài nói chuyện.”

Giang An Lan lặng yên, định nói gì rồi lại nhin xuống. Anh để Diêu Viễn ngồi ở ghế làm việc của mình, cười nói: “Vậy anh ra ngoài có việc một lúc, em tạm chơi máy tính đã nhé.”

“Vâng.”

Lý Cao chớp chớp mắt đáng thương hề hề nhìn Diêu Viễn rồi đi ra theo, vừa bước qua cửa liền nghe thấy lão Đại lạnh nhạt nói: “Vô dụng.”

Lý Cao tỏ vẻ, có thể hưởng thụ nụ cười dịu dàng của lão nhân gia trên tinh cầu này đại khái cũng chỉ có tẩu tử sama .

Diêu Viễn mở máy tính trên bàn của Giang An Lan lên, cô bình thường nhàn rỗi chơi máy tính cơ bản chính là kiểu ‘lão Tam’, tin tức, điện ảnh cùng trò chơi. Máy này không cài [Thịnh Thế], cô đành đọc tin tức một lát, có chút nhàm chán liền lên QQ. Chỉ chốc lát sau chị họ đã gửi tin nhắn tới: “Cả sáng đều bận bây giờ mới đọc được tin em nhắn, sao lại đi Bắc Kinh? Mấy năm trước chúng ta không phải đã đến đó chơi rồi sao?”

Diêu Viễn cũng thật không biết nên giải thích thế nào, đang nghĩ ngợi nên nói sao cho thỏa đáng thì đối phương đã nói: “Chị nhớ rõ Quân Lâm Thiên Hạ là ở chỗ đó, em không phải đến đó gặp hấn đấy chứ? Các người đúng là đang yêu đương hả? !”

Ặc, giờ sao?

“Chị, em hình như ... cũng hơi thích anh ấy thật.”

Bên kia ngừng lại hai giây, gửi tới: “Vậy tiện nghi cho hấn quá!”

Diêu Viễn sững sốt một chút rồi bật cười, trong lòng âm áp , lại cùng chị họ hàn huyên hai câu, QQ tự động đăng nhập lúc khởi động máy này ra một tin nhắn, tài khoản này tự nhiên là của Giang An Lan , mà người nhắn tin này Diêu Viễn cũng quen.

Ôn Trùng: “Nghe nói ngài đem Đại tẩu câu dẫn về hang rồi?”

Diêu Viễn khóe miệng giật giật.

Một phút sau, Ôn Trùng: “Không online? Lại đang chàng chàng thiệp thiệp đấy hả?”

Diêu Viễn nhin không được gửi đi một hàng dấu chấm dài.

Ôn Trùng: “Online à, tiếp xúc đến thành thứ mấy rồi?”

Ôn Trùng: “Có cần bạn học cũ này giảng đường lồi cho không? Đúng rồi, vừa bảo trợ lý John gửi thứ tốt vào mail cho cậu đây, biết là ngài từ lâu đã tính lần đầu gặp cũng có thể đó đó... Không phải chê ngài kém, nhưng mà học tập một chút luôn là có lợi mà vô hại , ha ha.”

Diêu Viễn tay run lại gửi một chuỗi dấu chấm còn dài hơn đi.

Ôn Trùng: “Đừng bảo cậu nghĩ cô ấy... giờ là lúc nào rồi, còn không nghĩ tới loại chuyện này! Tẩu tử lớn lên hấp dẫn vậy mà.”

“Tôi là Diêu Viễn.”

Diêu cô nương dùng tài khoản của Giang An Lan trả lời xong, liền đỏ bừng mặt quay lại QQ của mình gửi một tin nhắn cho chị họ: “Em giúp chị luân Ôn Như Ngọc, miễn phí.”

Một giờ sau, Giang An Lan trở về liền thấy Diêu Viễn đang xem một bộ phim hài nước ngoài, vẻ mặt nghiêm cẩn. Anh đi đến bên cạnh cô, ngồi ghé lên tay vịn của ghế, muốn vuốt má cô một cái nhưng nhin được, cười hỏi: “Ta xong việc rồi, về nhà đi?”

Diêu Viễn không lên tiếng, nhìn chăm chăm màn hình ra vẻ tập trung tinh thần lắm, Giang An Lan liền cùng cô xem khoảng 5 phút, sau đó đem tay nhẹ nhàng khoác lên vai cô. Diêu Viễn lúc này quay đầu lại, nghiêm túc nói: “Su huynh, đừng giờ trò lưu manh.”

Cuối cùng xem như đến lượt Giang bang chủ không phản bác được, không những không phản bác được, còn hơi híp híp mắt, như có chút đăm chiêu, sau đó lại lập tức khôi phục nhu tình thông dong, cũng không thu tay lại, thậm chí còn trực tiếp vuốt nhẹ lên cổ cô, Diêu Viễn bị lạnh đến co rúm lại, thấp giọng kêu một tiếng, Giang An Lan lúc này mới chậm rãi nói: “Vậy thì quá rồi tình dục.”

Diêu cô nương không biết nên khóc hay cười mà túm chặt lấy tay anh, hai người dựa vào vô cùng gần, tay còn đan vào nhau, Diêu Viễn không thể không lui lại một chút rồi vội vã đứng dậy, “Anh vừa nói phải về nhà rồi đúng không? Chúng ta đi thôi!”

Giang An Lan theo sau, “Được rồi, nghe em hết.”

Diêu Viễn cảm thấy mình nằm đủ thấp, thế mà vẫn trúng đạn, nói thế nào cứ như cô mới là người háo hức đến nhà anh vậy??

Triệu Tử Kiệt chỉnh lý xong tư liệu, từ phòng họp đi ra liền nhìn thấy ông anh họ dẫn theo mỹ nữ bước ra khỏi công ty, lập tức há to miệng, tóm chặt một cánh tay Lý Cao lắc lắc hỏi: “Cô gái bên cạnh An Lan là ai vậy?”

Lý Cao bình tĩnh nói: “Bạn gái hần, không phải đã cho cậu cả số điện thoại cô ấy rồi sao? Sếp đến kỳ có thể tìm cô ấy, đảm bảo sinh mệnh bé nhỏ của cậu không phải lo, thân thể khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi.”

“Oh f*ck!” Triệu Tử Kiệt lập tức kích động chửi bậy.

Lý Cao còn âm u nói: “f*ck ai?”

Nửa giờ sau, Diêu Viễn ngồi trên xe đến tổ trạch Giang gia, sau khi xuống xe việc đầu tiên làm là xoay người lại nhìn cổng lớn vừa rồi lái xe tiến vào, quả nhiên có hai người đứng gác, trong lòng càng thêm heo hút, gia tộc vị sư huynh này rốt cuộc là lai lịch thế nào vậy?

Xuống xe một bên khác, Giang An Lan nhìn thấy biểu tình phức tạp trên mặt cô thì đi tới, lặng lẽ vòng tay qua eo Diêu Viễn, “Vào đi thôi.”

Biệt thự hai tầng, ngay trước cửa chính đã có người đang chờ, một người phụ nữ đoan trang thân thiết khoảng ba mươi mấy tuổi mang dép đi trong nhà đến cho họ, cười nói với Giang An Lan: “Tiểu Ngũ, đến đây, ông đang ở sân sau đánh cờ với bác, vừa rồi còn hỏi sao em còn chưa về đây.”

Giang An Lan gật nhẹ đầu nói: “Em biết rồi. Chị dâu, đây là Diêu Viễn.”

Người phụ nữ lúc này mỉm cười nhìn Diêu Viễn, “Ừ, chị gọi em là tiểu Viễn nhé.”

Diêu Viễn vội trả lời: “Dạ được.”

Giang An Lan lại hỏi: “Bà đâu ạ?”

“Bà vừa đi ngủ, tạm thời đừng quấy rầy, chờ một lúc nữa bà dậy rồi em dẫn tiểu Viễn đến chào đi.”

“Được.” Giang An Lan đáp một tiếng rồi kéo Diêu Viễn đi tới hậu viện. Diêu Viễn thấy chị dâu không cùng đi theo, liền nhẹ giọng hỏi người bên cạnh: “Giang sư huynh, em mạo muội đến quấy rầy như vậy có phải thực không thích hợp không?” cô thừa nhận mình thích anh, nhưng bọn họ trước mắt nhiều nhất cũng chỉ là bạn trai bạn gái giai đoạn sơ cấp mà? Sao vừa bắt đầu đã bị anh lôi đi ra mắt? Thế mà cô cũng đến luôn...

Giang An Lan nghiêm trang đáp: “Không phải đã nói rồi sao? Sớm muộn gì cũng phải đến, em đến sớm một chút liền có thể sớm một chút danh chính ngôn thuận ở bên nhau rồi.”

Diêu Viễn không nghe ra trong giọng anh có một tia đùa cợt nào, không khỏi yên lặng bặt ngón tay cái, “Anh trâu!”

Đến hậu viện, Giang An Lan liền chào hai vị trưởng bối đang đánh cờ: “Ông, bác.”

“À, An Lan, đón bạn về rồi đấy à?” Mở miệng trước là bác anh.

Lão gia của Giang gia nhìn bọn họ, đều đều nói: “Đây chính là bạn gái trước đó con nói muốn dẫn đến cho ta gặp?”

“Vâng.” Giang An Lan nói, “Ông, cô ấy là Diêu Viễn.” Diêu Viễn có chút không theo kịp tiết tấu của bọn họ, nhưng lễ phép tối thiểu cô vẫn biết, lập tức gật nhẹ đầu nói một tiếng: “Cháu chào ông ạ.”

Giang lão gia gật gật đầu, “Tiểu Viễn phải không? Được rồi, buổi tối lưu lại ăn cơm đi.”

Tình tiết phát triển với tốc độ ánh sáng này khiến Diêu Viễn luống cuống, ông của anh tiếp thu cũng thật là nhanh, “À, tốt.”

Giang An Lan lại nhắc cô chào hỏi bác, sau đó nói: “Bà đang ngủ, cháu tạm thời không đưa Diêu Viễn lên, bây giờ dẫn cô ấy đi xung quanh dạo chơi một chút, trước giờ cơm tối sẽ về.”

Bác này cười nói: “Đi đi, chú ý an toàn.”

Trước khi ra khỏi nhà, Diêu Viễn nghe được Giang lão gia nói với vị bác nọ một câu: “Rất tốt .”

Trở lại trong phòng khách Diêu Viễn cũng tự đáy lòng nói với Giang An Lan: “Ông của anh hiền thật đấy.”

Giang An Lan nghiêng đầu nhìn cô, sau đó cười cười đưa tay xoa đầu cô, Diêu Viễn lập tức bị động tác sủng nịch này biến thành cứng đờ, sau đó nghe được anh đáp: “Không thì chúng ta rèn sắt khi còn nóng, hôm nay đi đăng ký luôn đi?”

Té xỉu!

Hai người vào bếp chào chị dâu một tiếng xong liền ra khỏi biệt thự, vừa đi ra, Diêu Viễn đột nhiên nghĩ tới cái gì, cúi đầu từ trong túi lấy ra một thứ đưa cho anh. Giang An Lan nhìn rõ là cái gì, cũng không nhận, chỉ hơi giương khóe môi nói: “Trả lại vật đính ước cho anh? Em không cảm thấy làm như vậy có chút tàn nhẫn sao, phu nhân?”

Nếu như cô không mất trí nhớ thì đây hẳn chỉ là quà gặp mặt thôi chứ? Cuối cùng ai tàn nhẫn hơn vậy? Luôn là bị kích thích đến á khẩu không nói được, Diêu Viễn nói với vị anh hùng bên cạnh: “Đôi tốt với em chút đi.”

Cô nhét thẳng món đồ vào túi áo anh, quay người rời đi, trước đó ném lại một ánh mắt như giận dữ như trách móc khiến Giang An Lan tâm tình rất tốt mà cười cười theo sau. Anh nghĩ, người trong lòng e lệ, vậy thì tạm thời cứ để anh giữ hộ cô đi.

Sau đó Giang An Lan dẫn theo Diêu Viễn đi ngắm phong cảnh phương Bắc. Diêu Viễn mấy năm trước đến Bắc Kinh thì đang giữa mùa hạ, đương nhiên cùng cảnh tượng trời đông giá rét hiện tại khác nhau một trời một vực, cũng không biết cuối cùng anh đưa cô đi đâu, đứng vào chiều tà, khắp núi bao phủ một loại tịch dương vàng óng mông lung. Hai người đứng yên thưởng thức một lát, Giang An Lan nói: “Anh muốn hôn.”

Diêu Viễn lúc đầu nghe không hiểu, lúc sau hiểu được cả kinh mặt trắng bệch, cuống quýt nhìn chung quanh, “Nơi này người đông... Anh đừng đùa .”

Giang An Lan ung dung nói: “Anh mặc kệ.”

Diêu Viễn cuối cùng cũng tin, người này tính cách thực không tốt! Không, là thực vô sỉ!

Mối tình đầu thuận khiết không phải là như vậy mà!!!

“Lần trước anh hôn không sâu, thỉnh thoảng nhớ lại cứ cảm thấy không đủ lắm.”

Diêu Viễn ghệt mặt ra nhìn anh.

Giang An Lan thừa lúc cô xuất thần kéo Diêu Viễn đến một góc khuất, chung quanh đều có cây cối che chắn, anh ngược sáng đến gần cô, thấp giọng nói một câu: “Đây gọi là tương tư khắc cốt đầy...”

Lúc Giang An Lan cúi đầu xuống, lưng Diêu Viễn đang dán lên cây, anh một tay bắt được một tay của cô, một tay nhẹ nâng mặt cô lên. Vào thời điểm môi chạm môi, cô rớt cuộc hoảng hốt thất thố nhắm nghiền hai mắt. Giang An Lan chậm rãi cạy mở môi cô, đầu lưỡi thăm dò vào bên trong, Diêu Viễn phát ra thanh âm rất nhẹ, anh hôn thật sâu, đầu lưỡi kéo theo cả lưỡi cô lưu luyến quấn vào nhau. Diêu Viễn đầu óc sớm đã biến thành một mảnh trống không, bên tai chỉ nghe được thanh âm hỗn loạn trong lòng, thân mình cũng nhẹ bẫng. Cô không kiềm được hôn đáp lại một chút, càng khiến đối phương thêm bức thiết đòi hỏi.

Nụ hôn triền miên cuồng nhiệt dần dần chuyển thành những cái hôn phớt, cuối cùng anh thấp giọng cười nói: “Như vậy mới miễn cưỡng chấp nhận được.”

Diêu mỹ nhân mặt đã đỏ như trời chiều.

“Có muốn lại một lần nữa không?”

Diêu Viễn thở hồng hộc nhìn anh: “Những thứ này... Anh học được từ đâu?”

Giang An Lan hơi khựng lại, cười đáp, “Tự học thành tài.”

Diêu Viễn tựa vào cây, tia sáng đỏ như lửa chiếu vào đôi môi kiêu diễm ướt át, mặt đỏ rực kết luận: “Vây người cũng thật là có thiên phú.”

Giang An Lan cười ra tiếng ôm lấy cô, kề môi ấn một nụ hôn lên đỉnh đầu Diêu Viễn, “Vây thì cảm ơn phu nhân thưởng thức.”

Hai người sau đó lại đi dạo một lát, lúc xuống núi, Diêu Viễn nhin không được hỏi: “Anh rốt cuộc là thích em điểm nào?”

Giang An Lan lười biếng trà lời có lệ: “Ngoại hình.”

Diêu Viễn cắn răng, “Quá nông cạn!”

“Vây phu nhân thích gì ở anh?”

Diêu Viễn cũng học anh đáp: “Ngoại hình.” Nhưng không đợi được giọng điệu thất vọng, Giang An Lan đã nói: “Thế thì anh yên tâm rồi, bên cạnh em hẳn là tìm không ra ai so với anh còn bỏ mắt hơn được.”

Lão Đại anh tự sướng thêm tí nữa được không?

“Chúng ta bây giờ thật sự là người yêu sao?” Diêu Viễn tiếp tục yếu ớt hỏi.

“Em nói xem?”

Diêu Viễn quần bách, “Giang sư huynh, anh có cảm thấy chúng ta phát triển quá nhanh không?”

Giang đại thần bình tĩnh nói: “Không phải còn chưa tới 3 thành sao?”

“...” Diêu Viễn hít thở sâu, tiếp, “Đúng rồi, đến bao giờ anh mới chịu kể lại sự kiện ‘em cứu anh’ kia cho em? Em thực không nhớ đã từng làm thế mà.”

Giang An Lan “À” một tiếng, “Xét cái thái độ.”

Đại thần, anh đáng ăn đòn như vậy người nhà anh có biết không??

10.3

Tiệc tối tại Giang gia, Diêu Viễn lại gặp thêm được vài vị người nhà của Giang An Lan, bà anh, còn có anh họ Giang An Hoàn, em trai Giang An Kiệt cậu bé hoạt bát hiểu chuyện vừa biết được cô chính là “Sur nương” trong game đã nhiều lần kéo mình thăng cấp liền lập tức cảm thấy rất thân thiết mà quần lầy. Sau này Diêu Viễn mới biết được Giang An Kiệt là em cùng cha khác mẹ của Giang An Lan, mà mẹ đẻ anh không bao lâu sau khi sinh đã qua đời, về phần bố Giang An Lan, Diêu Viễn hôm đó chưa được gặp, nhưng nói chung bữa tối đó không khí cũng rất hài hòa.

Ăn xong, bà Giang còn kéo Diêu Viễn vào phòng hàn huyên việc nhà, tuy không nói quá nhiều, lại cũng toàn là chút chuyện râu ria, thậm chí còn không hỏi hoàn cảnh gia đình cô cùng công việc hiện tại,... những chủ đề thường thấy khi ‘Ra mắt người lớn’. Bà chỉ hỏi cô bao nhiêu tuổi, bình thường thích làm gì, thích ăn gì, Diêu Viễn cũng rất thoải mái mà nhất nhất trả lời.

Diêu Viễn từ trên lầu xuống không thấy Giang An Lan trong phòng khách, ngược lại lại gặp Giang An Hoàn cùng ông Giang đang ngồi ở trên ghế sofa xem tin tức. Giang An Hoàn nhìn thấy cô trước, đứng dậy nói: “Lại đây cùng ngồi đi, An Lan mang tiểu Kiệt lên thư phòng đốc thúc nó làm bài tập rồi, xuống ngay thôi.”

Ông Giang cũng vẫy tay với cô, Diêu Viễn lúc đi qua nghĩ thầm cái gì mà đơn độc đối mặt với người nhà bạn trai, thật sự trong lòng có chút hoảng. Sau khi cô ngồi xuống, Giang lão tiên sinh đẩy đĩa trái cây đã cắt sẵn trên bàn trà đến trước mặt Diêu Viễn, nói: “Tiểu Viễn, ăn chút đi.”

Diêu Viễn ngoan ngoãn gật đầu, ăn trái cây.

Giang An Lan đi xuống thì được chị dâu thông báo mọi người đang ở phòng tập thể hình đánh bóng bàn, anh ‘Vâng’ một tiếng rồi qua đó, vừa vào liền nhìn thấy ông nội vẻ mặt tươi cười đang nói: “Thần thủ không tề, hiếm hoi đây.”

Diêu Viễn rất xấu hổ cười đáp: “Hồi trung học cháu có tham gia vào đội bóng bàn ạ.”

Anh họ Giang An Hoàn cũng góp vui: “Có thể đánh ngang tay với ông, hẳn phải là tuyển thủ mũi nhọn ấy nhỉ?”

Giang lão tiên sinh tâm tình không tề buông vợt xuống, ngẩng đầu nhìn Giang An Lan, “An Lan, có muốn đánh với con bé một ván không?”

“Thôi ạ”

Ông Giang gật đầu nói: “Đêm nay hai đứa ngủ lại luôn đi?”

Lần đầu tiên đến đã ngủ lại nhà người ta?? Diêu Viễn nhìn về phía Giang An Lan cầu cứu, anh khẽ cười với cô một cái, sau đó nói: “Cô ấy không dám ở đây đâu ạ, sợ một lúc nữa lại bị cháu trối lại mang đi đăng ký, hôm nay tạm thời về nhà cháu.”

Diêu Viễn trừng mắt.

Lão tiên sinh cười nói: “Vậ tùy mấy đứa.”

Tạm biệt ông nội bà nội xong, Giang An Lan mang Diêu Viễn rời khỏi tổ trạch Giang gia, xe vừa ra khỏi cổng, Diêu Viễn liền nói với người bên cạnh: “Em muốn về nhà.”

Giang An Lan cũng đang ngồi ở băng ghế sau duỗi tay xoa xoa lưng của cô, “Ngoan.”

Diêu Viễn nước mắt lưng tròng .

Muốn hỏi Giang An Lan vì sao lúc nào ra ngoài cũng phải có tài xế lái xe ư? Đây hoàn toàn không phải để khoe mẽ, mà là bởi kinh nghiệm bị choáng khi còn học đại học, giờ nghĩ lại còn toát cả mồ hôi, từ đó đến giờ anh cũng không tự mình lái xe nữa.

Thế nên, bác tài chở đôi vợ chồng son còn đang mãi ân ân ái ái trở về nhà riêng của Giang An Lan.

Chung cư anh ở không tính là lớn, nhưng sạch sẽ rộng rãi, màu sắc đơn giản xanh, trắng, xám, Diêu Viễn nhìn quanh một vòng rồi ngồi lên chiếc sofa màu sữa trong phòng khách, vẫn không buông tha hỏi: “Không thì cứ để em ra khách sạn đi?”

Giang An Lan rót cốc nước ấm cho cô, “Khách sạn ở Bắc Kinh rất đắt.”

Đại ca anh còn thiếu tí tiền đó sao? Lại nói cũng không khiến anh trả mà, vừa nghĩ đến ban ngày Ôn Trường phát biểu những lời kia, Diêu Viễn liền cảm thấy hai người ngủ cùng một chỗ gì gì đó thật sự là làm người ta ngại muốn chết. Giang An Lan thì không để ý cô ngồi “Đa sầu đa cảm”, đem laptop trên bàn trà mở ra , “Muốn chơi game không?”

À, đúng rồi, lên cảnh cáo Ôn Như Ngọc một chút, có mấy lời không thể nói lung tung .”Được ạ.” Diêu Viễn vẫn chưa từ bỏ ý định, “Chơi xong anh dẫn em ra khách sạn nhé?”

“Không.” Giang thiếu đầu cũng không quay lại nói.

“...”

Giang An Lan trực tiếp đăng nhập vào tài khoản của mình, sau đó đưa máy tính cho Diêu Viễn, “Muốn luân thì dùng nick này tiện hơn, anh đi tắm đây.”

Diêu Viễn sợ ngây người, “Làm sao anh biết?!”

“Treo QQ trên điện thoại.” Giang thiếu giải thích xong liền đi vào buồng tắm, “Anh có thể hiểu tâm trạng của em.”

Diêu Viễn phát điên, ôi giờ ơi!!! Cho nên là lời cô nói với Ôn Trùng anh toàn bộ đều đọc được rồi??

Tẩu Na Thị Na: “A A, lão Đại lên rồi!”

Ngạo Thị Thương Khung: “Hắn hôm nay thế nhưng còn có thời gian mà vào trò chơi, kỳ quái.”

Tẩu Na Thị Na: “Vì seo lão Đại hôm nay không thể vào trò chơi?”

Ngạo Thị Thương Khung: “Không nói cho người, la la la...”

Lạc Thủy: “Tiểu thương người càng ngày tư duy càng vắn vẹo.”

Ôn Như Ngọc: “Chào buổi tối Đại tẩu.”

Bảo Bối Ngao: “Ừ ừ? Đại tẩu? Đại tẩu ở đâu?”

Lạc Thủy: “Chẳng lẽ...”

Tẩu Na Thị Na: “Chẳng lẽ...”

Ngạo Thị Thương Khung: “Đừng nói nữa, thật làm cho người ta thẹn thùng.”

Lạc Thủy: “Phó bang chủ người có dám bình thường một chút không? Dám không?”

Diêu Viễn đọc được không biết nên khóc hay cười, cô nhắn tin cho Ôn Như Ngọc: “Đề ta giết người một lần đi.”

Ôn Như Ngọc: “Khụ, tẩu tử, nhìn người dùng tài khoản này nói chuyện với ta, thật lòng có chút không đỡ được. Đại tẩu ngài không thể tha cho ta một lần sao? Người ta cam đoan sẽ không bao giờ quân sư bậy bạ nữa mà!”

Người này cũng bị Lý Cao truyền nhiễm rồi sao? Diêu Viễn ngừng lại cười, thái độ đoan chính: “Không được.”

Ôn Như Ngọc: “...”

Ôn Như Ngọc: “Được rồi, vậy chúng ta đến Quyết Đấu Trường đi, ta cời hết cho tẩu tử chém.”

Diêu Viễn nghĩ ngợi một lúc, trả lời: “Ta đột nhiên lại không có hứng thú, đề chị họ ta chém đi, chém tới lúc chị ấy hài lòng mới thôi.”

Ôn Như Ngọc: “...”

Ôn Như Ngọc: “Tẩu tử, phiền người thông cáo cho lan thiếu, vì hắn ta đã phải hy sinh cái gì!”

Diêu Viễn: “Được, nhớ cời sạch.”

Diêu Viễn cười nói việc này cho Diêu Hân Nhiên, Diêu Hân Nhiên vừa nghe, lập tức hăng hái bùng bùng ôm đao chạy đến Quyết Đấu Trường .

Sự tình giải quyết xong, Diêu Viễn vừa định rời khỏi tài khoản của Giang An Lan để đăng nhập của mình thì một tin nhắn riêng hiện ra.

Ngạo Thị Thương Khung: “Tẩu tử, là người phải không? Cái đó... lão Đại hấn tuyệt đối là lần đầu tiên, cho nên ngài... dịu dàng chút ha!”

Bên cạnh anh đều là những người như thế nào vậy?

Cô cũng là lần đầu tiên có được không?

Ặc, không đúng, hôm nay cô còn chưa có ý định công hiến lần đầu tiên của mình đi đâu!

Thấy Giang An Lan đi ra, Diêu Viễn ‘bộp’ một tiếng gập máy tính lại.

Giang An Lan hỏi: “Làm sao vậy?”

“Em buồn ngủ rồi.”

Giang An Lan hơi nhướn mày, mang cô đến một gian phòng khác, “Đêm nay em ngủ đây đi.”

Tuy rằng ngàn vạn phiền muộn, nhưng Diêu Viễn vẫn cảm khái một câu: “Phòng cho khách nhà anh thật lớn.”

“Đây là phòng ngủ chính.”

“...”

Trong khi Diêu Viễn bận khiếp sợ thì Giang An Lan để tay lên bả vai, sau đó chậm rãi chuyển lên nhẹ nhàng vuốt ve gáy cô ăn đủ đậu hủ rồi mới nói: “Lát nữa anh ngủ ở phòng cho khách.”

Diêu Viễn mím môi, nói: “Thôi cứ để em ngủ ở phòng cho khách đi.”

“Hoặc là cùng nhau ngủ ở phòng chính, hoặc là ủy khuất phu nhân một chút, một mình ngủ ở phòng chính thôi.”

Diêu Viễn nghiêm túc đáp: “Em ngủ phòng ngủ chính, cảm ơn.”

Diêu Viễn tắm rửa qua loa xong, lúc nằm trên giường lớn trong phòng ngủ chính đầy hơi thở của anh kia không khỏi bắt đầu cẩn thận cân nhắc về Giang đại thần. Khi mới quen biết Quân Lâm Thiên Hạ thì cảm thấy người này vô cùng lạnh lùng, tích chữ như vàng gì gì đó, dù sao cũng là nhân vật đứng đầu một bang mà. Sau này hai người kết hôn trong trò chơi, anh thường xuyên có những phát ngôn kinh người khiến cô được sâu sắc thể nghiệm thế nào là “Phúc hắc”, rồi từ miệng người khác lại rất hay nghe nói anh “Tính tình thực không tốt”, còn nữa, hiện giờ trước mặt cô anh có động đậy hay không cũng đều khiến cô cảm thấy người nọ rất hư. Diêu Viễn nghĩ nửa ngày nhịn không được muốn quỳ luôn dưới chân Giang thiếu, đây còn không phải là ít nói, phúc hắc, tính tình không tốt, có chút hư hỏng, nam chính phúc tạp điển hình sao?

Mà mình rớt cuộc là khi nào thì chọc đến, à không, cứu được người có sức ảnh hưởng lớn đến thế vậy? Anh rõ ràng nói đến “Báo ân”, cuối cùng lại khiến cô động lòng.

Diêu Viễn cứ suy nghĩ lung lung trước khi ngủ, trong ký ức cơ hồ lại hiện lên vài thứ.

Ngày hôm sau tỉnh lại, Diêu Viễn nhìn chằm chằm trần nhà hơn nửa ngày mới nhớ ra mình đang ở chỗ nào, lẩy di động ra xem thời gian đã gần tới mười giờ, sau đó nghĩ tới chuyện mình mới nhớ ra thì lập tức bò dậy mặc quần áo vào. Chính đôn xong đi đến cửa phòng, cô nghe được bên ngoài có chút tiếng vang, tưởng là đại thần mở TV, nhưng khi cô mở cửa lại thấy trong phòng khách ngồi không ít người, lập tức liền choáng váng!

“Đại tẩu, ha ha, chúng ta lại offline !”

Diêu Viễn ngơ ngác đứng ở cửa tóc chạm vai bù xù, chân mang dép lê, nghiễm nhiên là một bộ dáng vừa ngủ dậy. Cô thâm nghĩ, nhất định là mình còn chưa tỉnh ngủ cho nên mới xuất hiện ảo giác , nhưng một giây sau liền có người đi tới đánh vỡ sự tự thối miên của cô, “Ăn chút điểm tâm trước đã, anh mua cháo cùng sữa đậu nành cho em, đã hâm nóng rồi.” Người nói lời này đương nhiên là Giang An Lan.

Diêu Viễn nhìn anh một cái, mặc quần áo ở nhà thoải mái, tinh thần sáng láng, lại quay đầu nhìn mấy người trong phòng khách, có trông quen , có lạ mắt, tuy rằng chỉ có 5-6 người, nhưng cũng quá đủ làm cho cô mắc nghẹn .

Diêu Viễn vội vàng gật đầu với những người nọ xong liền đi vào bếp, nghĩ muốn uống nước trần định một chút thì nghe được có cô gái nhẹ giọng nói: “Lão Đại cùng Đại tẩu đã sống chung rồi à?” Giọng nam: “Đêm qua vào tài khoản của lão Đại quả thật là tẩu tử rồi, tôi bảo mà, tuy rằng chỉ lên một lát, chẳng lẽ sau đó... Cho nên mới dậy trễ như vậy...”

Sau đó cái gì cũng không xảy ra, chúng tôi chia phòng ngủ, dậy trễ như vậy là bởi vì nghĩ nhiều ngủ muộn! Giải thích kiểu này đến chính mình nghe cũng cảm thấy vô lực, Diêu Viễn nhin không được quay đầu lại nhìn một đương sự khác của chợ dưa, Giang An Lan đang dùng thanh âm nhất quán bình tĩnh không một gợn sóng nói với nhóm người trong phòng khách kia: “Đợi đủ người, để Lý Cao đưa mọi người đi chơi.” Sau đó quay đầu nhìn lại Diêu Viễn, khẽ mỉm cười đi về phía cô.

Tim Diêu Viễn phút chốc đập thùm thụp, quay đầu đi vào bếp còn nghe được bên ngoài Lý Cao nói: “Tới tới tới, hai ngày du lịch thủ đô xa hoa, muốn chơi thế nào cứ nói với Cao gia!”

Giang An Lan đi theo vào, đón lấy chiếc cốc từ trong tay Diêu Viễn giúp cô rót nước, “Chờ nguội một chút rồi uống, tối qua ngủ có ngon không?”

Diêu Viễn nhận nước, rất nghiêm túc nhìn anh, “Su huynh, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

Giang An Lan ung dung dựa lên mặt đá cẩm thạch sau lưng, “Anh đang nghe đây.”

“Mấy người bên ngoài...”

“Bọn họ đến rồi anh cũng mới biết, đều là người quanh Bắc Kinh, phỏng chừng là muốn đến xem chúng ta ân ái như thế nào.” Anh nói giọng rất nhẹ nhàng, chứa đầy nhu tình. Diêu Viễn lại thua, “Chênh lệch thật lớn, lần đầu tiên anh nói chuyện với em giọng so với băng tuyết còn lạnh hơn.”

Giang An Lan hí mắt, “Phu nhân nhớ ra cái gì rồi sao?”

Diêu Viễn thở dài một tiếng, “Hóa ra là em từng giúp anh trả tiền thuốc men! Còn nữa, su huynh anh tính tình đúng là không tốt đẹp gì.”

Giang An Lan nhìn cô một hồi lâu, cuối cùng đưa tay tới xoa xoa đầu Diêu Viễn, nhẹ giọng nói: “Mặc kệ anh có là người như thế nào, em đều bỏ không nổi đâu.”

Anh hùng, đây xem như là ép mua ép bán sao?

“Ngại quá, sếp, quấy rầy ngài cùng Đại tẩu nồng tình mật ý, nhưng mà có người hỏi ‘Vừa rồi lão Đại xa xỉ hào phóng anh tuần vô địch nói để Phó bang chủ đưa bọn ta đi ăn nhậu chơi bời, vậy còn mua sắm thì sao? Lão Đại thanh toán không? Đương nhiên chúng ta sẽ không bảo lão Đại mua nhà đâu, ha ha ha ha’, về điểm này boss ngài nói như thế nào?”

Giang bang chủ trả lời bằng ánh mắt lạnh như băng, “Biến.”

Sau khi phó bang chủ biến, Diêu Viễn quần bách nói với Giang An Lan: “Được rồi, chúng ta cũng ra ngoài đi.” cô uống hai miếng nước, buông cốc xuống liền muốn đi ra ngoài, lại bị Giang An Lan kéo tay lại, “Diêu Viễn.”

Diêu Viễn quay đầu.

Giang An Lan trịnh trọng nói: “Trừ em ra, anh chưa từng thích ai cả.”

Diêu Viễn cúi thấp đầu, giọng bé như muỗi kêu “vâng” một tiếng, “Em biết, em... em cũng thế.”

Ặc, bọn họ đây là đang làm gì?

Thở lộ tâm ý với nhau à?

Giang An Lan cười, cảm thấy mỹ mãn, “Tốt rồi, ra ngoài thôi.”

Hai người từ phòng bếp đi ra, người trong phòng khách lập tức rời rít nói: “Lão Đại, Đại tẩu, hai người có đi cùng chúng ta không?” “Đúng vậy đúng vậy, nhân vật trung tâm mà không đi thì thật không phải rồi!”

Ôn Trùng chẳng biết từ lúc nào cũng đến, há mồm liền ồn ào: “Cùng đi đi, ta chủ yếu là đến xem lão Đại cùng Đại tẩu, bỏ mắt, có lợi cho sức khỏe cả thể xác lẫn tinh thần.”

Lý Cao cười to, “Ngươi không phải nói 2 ngày nay ở Thiên Tân làm quái gì đó, bận bịu muốn chết, chỉ thiếu điều phân thân sao? Ta thấy ngươi là tối qua bị Thủy Thượng Tiên hành hạ đến mức cả thể xác và tinh thần đều mỗi mệt mới đột nhiên chạy tới chỗ này giải sầu thì đúng hơn?”

Ôn Trùng mỉm cười, “Sao có thể như thế được? Ta chỉ là...” Hắn hít sâu sau đứng lên, đi đến trước mặt Diêu Viễn nắm chặt tay cô, chân tình thổ lộ, “Tẩu tử, chị họ em sức chiến đấu, lực kiên nhẫn đều quá con mẹ nó cường, cô ta chém anh đến hơn nửa đêm cũng không chê mệt, còn bắt anh về sau mỗi ngày rạng sáng phải dậy cho cô ta chém, quá không có nhân đạo! Xin em khai ân bảo cô ta tha cho anh đi.”

Lời này khiến các thánh giả cười ha ha, “Bách Hoa Đường bang chủ quá ngẫu!” “Ôn trưởng lão, quá nửa đêm cởi sạch rồi bị ngược gì gì đó quen là tốt rồi!” “Yêu nhau giết nhau ngược tâm nhất, ha ha ha ha!”...

Ôn trưởng lão rút cuộc bạo phát chửi thề